

Fokuser på den strategiske sandhed, ikke sniksnakken

Leder fra LaRouche Pac, 13. juli, 2017 – En underskrevet lederartikel i går i *Global Times*, en engelsksproget avis, der ejes af Kinas *People's Daily*, sagde, »Trumps team er, på trods af en konstant strøm af negative nyheder, i færd med gradvist at konsolidere sit greb om magten. Konstante historier om hans russiske forbindelser begynder at lyde som baggrundsstøj.«

Faktisk er arrogancen, frækheden og lydstyrken af disse britiske-styrede Russia-gate-historier omvendt proportionale – ikke alene i forhold til sandhedsindholdet, men også til deres styrtdykkende troværdighed hos det amerikanske folk.

Amerikanerne indser sandheden i det, ruslandsekspert Stephen Cohen sagde til Tucker Carlson fra Fox News den 7. juli, dagen for topmødet mellem Trump og Putin. Carlson spurgte Cohen: »Professor, det første, man lægger mærke til, er, hvor meget, pressen er forankret i, at dette møde mellem vores præsident og den russiske præsident skal mislykkes. Hvorfor skulle de ønske, at det mislykkes?«

Cohen svarede: »Det er en form for pornografi. På samme måde, som der ikke forekommer nogen kærlighed i pornografi, er der heller ingen nationalinteresse at finde i disse angreb mod Trump og Putin.« Han sagde, at hans undertekst for topmødet ville være, »Potentiel nyt, historisk anti-koldkrigspartnerskab for detente indledt af Trump og Putin; men i mellemtiden optrappes forsøg på at sabotere det«.

I en artikel i *The Nation* i går skrev Cohen, at topmødets fire hovedpræstationer var: 1) at formalisere og symbolisere det nye detente-partnerskab mellem den amerikanske og den russiske præsident; 2) en aftale om at samarbejde i Syrien imod de derværende terroriststyrker, ikke alene på de annoncerede,

begrænsede måder, men på mere udvidede måder, hvilket betød at enes med Moskva om, at den syriske præsident Assad må forblive ved magten, i det mindste indtil ISIS er helt besejret; 3) skabelsen af en bilateral, amerikansk-russisk kanal til forhandling af en afgørelse af den ukrainske borgerkrig og stedfortræderkrig, og herved at gå uden om, eller reducere, den rolle, der hidtil er spillet af Tyskland og Frankrig, og som i det store og hele er mislykkedes; og 4) en aftale om at drøfte måder til begrænsning af farerne ved cyber-teknologi i internationale anliggender.

Cohen har ikke altid haft ret, men han har ret her. Dette var virkelig »potentielt historisk«.

Vil amerikanerne nu bøje sig for disse Russia-gate-skandaler, der har til formål at vende det, der blev opnået på topmødet, og gå tilbage til konfrontation og krig med Rusland? Selvfølgelig ikke. Pointen understreges af en universitetsundersøgelse, der rapporteres i *The Nation* i dag af James Carden: »Lokalsamfund mest berørt af krig vendte sig hen imod Trump i 2016.« Husk, at USA konstant har været i krig i 15 år, men »det store flertal af borgere har ikke nogen direkte forbindelse med disse soldater, der kæmper, dør og vender sårede hjem fra kamp« i Mellemøstens evighedskrige. Undersøgelsen finder, at »der er en signifikant og meningsfuld forbindelse mellem et lokalsamfunds grad af militær opofrelse«, såsom dødsfald og lemlæstelse af soldater, »og så dets støtte til Trump«. Selvfølgelig er der det.

De britisksponsorerede journalister og »talking heads« begår den samme fejltagelse, som de gjorde under præsidentvalget i november, 2016. De taler op ad vægge ned ad stolper imellem sig – og de er alle enige, altså må det være sandt. De blev mere og mere højrøstede, og mere og mere ekstreme – så gik de i seng den 8. november, og da de vågnede næste morgen, havde de alle sammen taget fejl.

Under en diskussion om dette i dag kommenterede Mike Steger

fra LaRouche PAC Policy Committee: »Under vores diskussion her i går talte vi om, at vores sprog er alt for afgrænset og begrænset ved, at vi indskrænker os til de taktiske begivenheder og ikke er fokuseret omkring at indfange de epokegørende udviklinger, som er dét spørgsmål, det drejer sig om for hele menneskeheden.«

Foto: Præsidenterne Putin og Trump på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, 7. juli, 2017.

Trumps politik for fred med Putin og Xi er modig; Hans politik for fred med Wall Street er ikke

Leder fra LaRouche PAC, 12. juli, 2017 – De seneste, forrykte udbrud af »Russia-gate« drejer sig ikke om et møde med en russisk advokat; det drejer sig om et topmøde med den russiske præsident.

Præsident Trumps politik har været konsekvent og modig – »Samarbejde med Rusland er en god ting, ikke en dårlig ting; vi har begge enorme atomvåbenarsenaler; vi kan bekæmpe terrorisme, vi kan afslutte de konstante krige« – konfronteret med stadig mere hysterisk McCarthy-isme fra medierne og begge partier i Kongressen.

Det, der stod på spil på dette Trump-Putin-topmøde: fred i områderne Mellemøsten og Nordafrika, der er ødelagt af Bush' og Obamas krige for »regimeskifte«; eller, mere krig, og muligvis atomkrig. Nogle Demokratiske ledere i Kongressen er

blevet lige så forrykte koldkrigere som senator Joe McCarthy, eller J. Edgar Hoover, den fanatiske FBI-direktør, som fire successive præsidenter ikke kunne klare at fyre.

Blandt deres seneste udbrud finder vi Senatets mindretalsleder, Chuck Schumer, der siger: »Tiden, hvor man hævder, der ikke er nogen beviser for *aftalt spil med fjenden*, er forbi« (fremhævelse tilføjet); og Hillary Clintons vicepræsidentkandidat, senator Tim Kaine, der siger, »Vi taler nu ikke længere om forhindring af rettens udøvelse mht. det, vi efterforsker. Dette er nu gået videre til mened, falske erklæringer og endda, potentielt, forræderi.«

Andre Demokrater, der er imod denne Russia-gate-besættelse, klager, at det ikke er godt for det Demokratiske Parti. Det er ikke det, det handler om. Dette er en politik for krig. Schumer, Kaine og andre er modstandere af våbenstilstand i Syrien, succes i Genève-forhandlingerne, stabilisering af Libyen, potentiel fred og genopbygning (som Kina er parat til) i hele området, og fred i Asien.

Præsident Trumps politik for samarbejde med Putin og med Xi fra Kina er modig. Han vender væk fra det, der grundlæggende set er et establishment for britisk imperiepolitik, der insisterer på, at »ene-supermagten« kan kommandere rundt med atommagterne Rusland og Kina, og alle andre nationer, og gennemføre »regimeskifte« over for alle, der ikke adlyder. At Trump er modig nok til fyre en magtsyg FBI-direktør, er også vigtigt.

Men hvad der ikke er modigt, er præsidentens manglende evne til at tage skridt mod Wall Street i retning af at gennemføre den politik for økonomisk genrejsning, han gik til valg på. I stedet kører Wall Street, anført af sådanne personer som finansminister Steven Mnuchin, fuldstændig hen over ham.

Det amerikanske folk kræver, at Wall Streets storbanker brydes op i henhold til en Glass/Steagall-bankopdeling, før det næste

finanssammenbrud, der nu sandsynligvis vil indtræffe til efteråret. En national kreditinstitution, i Hamiltons tradition, til ny, økonomisk infrastruktur, kan ikke længere opsættes; afgørende vigtige, men totalt forfaldne infrastruktursystemer, er i færd med at bryde sammen, helt uden orkaner eller oversvømmelser. Det er ikke nok blot at reparere dem: Der er brug for teknologisk og videnskabeligt nye infrastrukturplatforme, såsom højhastighedsjernbaner og svævetogssystemer, og forskning i fusionskraftteknologi – sådan, som Kina er i færd med at bygge det i hele den Nye Silkevej, der breder sig! Og »motoren« bag et sådant fremskridt må atter blive NASA og den avancerende udforskning af rummet.

Præsidenten kan ikke organisere dette alene. Det amerikanske folk må organisere for de »Fire Love«, som Lyndon LaRouche har formuleret, og for USA's tilslutning til den Nye Silkevej.

Præsident Trump kæmper mod den britiske imperiepolitik, og det var britisk efterretning, der lancerede »Russia-gate« imod ham for et år siden, og som har drevet lederskabet i Kongressen til vanvid à la McCarthy.

Men hverken han, eller nogen af de to partier i Kongressen, bekæmper Wall Street. Det falder på resten af os, og det kan ikke udskydes; i modsat fald vil det næste, overhængende krak totalt udslette os.

Foto: Præsident Trump på G20-møde den 9. juli, 2017. Bag ham, finansminister Steven Mnuchin.

USA-RUSLAND-KINA SAMARBEJDE OM ET NYT PARADIGME. Nyhedsorientering juli 2017

Som mange deltagere i og iagttagere af verdensbegivenhederne for længst har opdaget, så er størstedelen af de gængse nyheder »fake news«, der primært har til formål at aflede opmærksomheden fra de store problemer, som verden står overfor, og frem for alt de løsninger, der findes til dem: Det nye paradigme, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i næsten et halvt århundrede, og som Kina med russisk og international opbakning har præsenteret som Bælte & Vej Initiativet. Med Trumps succesrige møde med Putin ved G20-topmødet i Hamborg er muligheden for en aktiv amerikansk deltagelse i dette russisk-kinesiske samarbejde for fred ved at blive en reel mulighed. Den manglende dækning af disse revolutionerende begivenheder kan dette nyhedsbrev forhåbentlig være med til at råde bod på – inklusiv nyheden om den danske støtte til Bælte & Vej Initiativet, som Karen Ellemann udtrykte på statsministerens vegne (se bagsiden) ved den historiske konference i Beijing den 14.- 15. maj, og som de danske medier har forbigået i tavshed.

Download (PDF, Unknown)

Trump har sat scenen for

russisk-kinesisk -amerikansk samarbejde for udvikling – Amerikanere må mobiliseres for denne politik

Leder fra LaRouche PAC, 10. juli, 2017 – Præsident Trumps historiske møder med præsident Putin, og dernæst med præsident Xi Jinping, på sidelinjerne af G20-mødet i Hamborg, har igangsat en ny, politisk kraft i verden – ikke en geopolitisk kraft, der påtvinger sig andre, men en kraft for det gode, for at bringe nationer sammen med det formål at fremme deres fælles menneskehed. Alt imens Trump og Putin nu arbejder sammen for at gøre en ende på terroristernes opstand i Syrien, og potentielt i hele Mellemøsten, så har Trump og Xi Jinping atter helliget sig til samarbejde internationalt, som en del af den Nye Silkevej.

Dette ses på med rædsel af fredens fjender, der befinder sig i en tilstand af panik for at sabotere den »nye detente« (som en ekspert udtrykte det) mellem USA og Rusland. Den korrupte, tidligere CIA-chef John Brennan skældte ud og sagde, at Trumps bekendtgørelse af, at han var beæret over at møde præsident Putin, var en »uhæderlig ting at sige«. Nikki Haley sagde, på trods af, at hun blev udnævnt af Trump til permanent repræsentant i FN, efter Trumps produktive og venskabelige møde med præsident Putin, at »vi kan ikke stole på Rusland, og vi vil aldrig stole på Rusland«.

Aldrig nogensinde? »En sådan giftighed er sindssygt«, sagde Helga Zepp-LaRouche i dag under en telefonkonference med medlemmer af *EIR's* efterretningsteam. »Vi må indlede en dialog mellem kulturer. Hvert land er en enhed, med et sprog og en

kultur. Det er måske ikke perfekt, men det består af mennesker, der tilsammen udgør menneskeheden.« At sige, at vi aldrig vil kunne stole på Rusland, tilføjede hun, »er værre end KKK's insisteren på, at sorte mennesker aldrig bør få politiske rettigheder. Hver nation har en historie, med perioder med udvikling og perioder med forfald, men nationer består af mennesker«.

Trump, sagde hun, »har vist, at man kan tale med folk, både i USA og i andre nationer, på en måde, hvor de ikke føler, de bliver løbet over ende. Vi befinder os nu i en situation, hvor vi kan kæmpe for menneskeheden som helhed«. Den Amerikansk-kinesiske Omfattende Økonomiske Dialog, der efter planen skal mødes den 19. juli for at drøfte resultaterne af »100-dages planen«, der blev igangsat af Trump og Xi på topmødet den 6. april på Mar-a-Lago, »kan demonstrere, hvordan en ny, økonomisk virkelighed kan se ud internationalt«, sagde Zepp-LaRouche.

Der er uden for enhver tvivl en bølge af vrede i USA over forsøget på at vælte præsident Trump og den russofobi, der er kernen i denne indsats. Denne vrede kan og må vendes til optimisme, baseret på den kendsgerning, at det nye samarbejde mellem Rusland, Kina og USA giver en basis for at bringe USA tilbage til dets historiske rolle som et »Håbets bager« for verden snarere end dets rolle under Bush og Obama som et redskab for Wall Streets nedskæringspolitik og britisk neokolonialistisk krigsførelse.

Lyndon LaRouche sagde i samme telefonkonference i dag, at, for at bringe dette til at bære frugt, må der være en national bevægelse, en organiseret proces, der kan adressere det igangværende sammenbrud af nationens finansielle institutioner og nationens forfaldne infrastruktur. I dag, 10. juli, er Dag Ét af »Helvedessommeren«, som New Yorks guvernør Cuomo kaldte det, med afsnit af jernbaneknudepunktet på Penn Station for regionale tog, og New Yorks undergrundsbane, der bliver lukket ned for reparationer, der er gået langt over tiden, og

bevirker endnu større kaos end det, der er blevet det normale forløb, med afsporinger, forsinkelser og sammenbrud i hele systemet. Kun en fremgangsmåde i den Nye Silkevejs ånd for at genopbygge New Yorks transportsystem og anden, forfalden infrastruktur i New York og andre amerikanske byer, kan vende kaskaden af kollaps, der nu finder sted i hele nationen.

Det nødvendige program forklares i LaRouches Fire Love: Glass-Steagall, nationalbankpraksis, dirigeret kredit til den fysiske økonomi og den nødvendige drivkraft i form af videnskab, centeret omkring fusionskraft og rumprogrammet. Forsvaret af Trumps præsidentskab og konsolideringen af partnerskabet med Rusland og Kina, kræver et sådant nationalt fokus fra mobiliserede borgere.

Det bedste resultat af G20-topmødet var mødet mellem Putin og Trump. Artikel af Helga Zepp-LaRouche.

8. juli, 2017 – Præsidenterne for de to største atommagter i verden, Donald Trump og Vladimir Putin, har holdt deres første, personlige møde inden for rammerne af G20-topmødet i Hamborg, og iflg. udtalelser fra den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson »var der en god kemi« og samtalen var konstruktiv, hvilket også blev understreget af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov. Og Trump udtalte: »Vi ser frem til mange positive ting, der vil ske for Rusland

og USA, og for alle berørte.«

Rent konkret blev der truffet beslutning om en våbenstilstand i Syrien og en ny kommunikationskanal for Ukraine, og der blev bl.a. talt om Nordkorea, terrorisme, cyber-sikkerhed og nye ambassadører. Hvem, der for alt i verden kerer sig om verdensfred, kunne ikke føle sig dybt lettet over dette resultat, der naturligvis må følges op af yderligere samarbejde? Kun hårdkogte krigsmagere og bagtalende redaktører, som dem i *Washington Post*, kunne ikke skjule deres ærgrelse over, at de to ræve – sagt i al respekt – har udmanøvreret det transatlantiske, neoliberale *establishment*. For, netop for at forhindre denne form for amerikansk-russisk samarbejde, som Trump havde lovet under sin valgkampagne, havde de britiske og amerikanske efterretningstjenester, hvis poster stadig var besat af folk fra Obama-administrationen, spillet et aftalt spil med eventyret om »Russia-gate«.

Bortset fra dette fremragende møde, viste G20-topmødet i Hamborg atter engang, at den neoliberale globaliserings gamle, økonomiske models skrøbelighed ikke kan skjules ved hjælp af et dekoreret udstillingsvindue. Forbundskansler Merkel havde tydeligvis tænkt sig, at Hamborg skulle være dette udstillingsvindue, som »Verdens Port«, som symbol på den globale frihandel.

Og hvad kom der så ud af det? 130 millioner euro til en foranstaltning, hvor 'sherpaerne' (dvs. regeringers chefforhandlere ved arrangementer såsom G20, -red), i betragtning af den manglende, indholdsmæssige overensstemmelse mellem G20-statslederne, i sidste øjeblik måtte tinge om formuleringen af slutkommunikatet, i hvilket klimaspørgsmålet praktisk talt simpelt hen blev udeladt. Ingen diskussion om, og da slet ingen løsning på, et globalt finanssystem, hvis himmelråbende uretfærdighed gør kløften mellem fattig og rig stadig større, og imod hvilket den fredelige del af demonstranterne protesterede, og hvor en krise, værre end i 2008, hvert øjeblik kunne indtræffe.

Til omkostningerne må man desuden henregne et par millioner til de skader, som de forvandlede voldsmand har anrettet – biler i brand, smadrede butiksruder, plyndrede butikker osv., for slet ikke at tale om lægeudgifter til de over 230 tilskadekomne politibetjente og et ukendt antal yderligere personer. Hvordan kunne det dog komme til en så katastrofal fejlvurdering af sikkerhedssituationen? Indenrigsminister de Maziere havde fyndigt erklæret, at enhver vold ville blive kvalt i fødslen. Det så vi sandelig.

I maj havde Hamborgs indenrigsminister Andy Grote ret så arrogant meddelt: »Det er en chance for, at regeringschefer med en autokratisk, populistisk baggrund forstår, hvordan et levende, demokratisk samfund fungerer, og hvor dybe uoverensstemmelserne er«; »I princippet er det en festival for demokratiet«, og »G20-topmødet bliver også en demonstration af moderne politiarbejde«. Talsmand for regeringen, Steffen Seibert, erklærede ligeledes i 2016, at terrænet opfylder alle »logistiske og sikkerhedstekniske krav« for et G20-topmøde.

Hamborgchefen for det Tyske Politiforbund, Jan Reinecke, giver udelukkende politikken skylden for de talrige tilskadekomne politibetjente og ødelæggelserne i byen: »Hamborg burde aldrig have været åstedet for G20-topmødet.« Det havde han ret i. Det, der tydeligvis var tænkt at være en strålende iscenesættelse for Merkels verdensdiplomati – en ønskeopvisning, der forhindrede en vurdering af sikkerhedssituationen – er gået godt og grundigt galt.

Det er naturligvis et spørgsmål, hvordan det overhovedet kunne komme til en så eklatant fejlvurdering af en del af demonstranternes potentiale for vold. I betragtning af den totale udspionering af verdens befolkning, som udføres af NSA, GCHQ og deres diverse samarbejdsaftaler med BND (den tyske efterretningstjeneste) og andre europæiske tjenester, undrer det dog meget, at politikken i den grad kunne blive fanget på den forkerte fod. Endnu mere aparte er den allerede nævnte indenrigsminister Grottes argument om, at politiet ikke greb

ind, da bøllerne i Hamborg-bydelen Schanzenviertel rasede, fordi der var »fare for betjentenes liv og lemmer«. Når staten ikke længere kan sikre sine borgeres sikkerhed, har den mistet magtmonopolet.

Forløbet af dette G20-topmøde burde være en anledning for alle til at reflektere over præmisserne for den aktuelle politik. Kan et nævn som G20 overhovedet frembringe løsningen på denne verdens eksistentielle udfordringer, når de såkaldte 'sherpaer', i stedet for at blive enige om principper, doktorerer på formuleringer, der skal tapetsere hen over modsætningerne? G20, der blev grundlagt i 1999, har allerede under systemkrisen i 2008 vist sig at være ude af stand til at drage fordel af dette øjeblik til en virkelig reorganisering af det allerede dengang bankerotte finanssystem. I stedet for blev, på G20-topmødet i Washington den 15. november, 2008, sporskiftet indstillet for politikken med den vidunderlige forøgelse af likviditet, der er associeret til al den uretfærdighed, som har befordret den globale revolte imod denne politik – fra Brexit over præsident Trumps valgsejr og til den italienske befolknings nej under folkeafstemningen om forfatningsændringen, og frem til den fredelige del af protesterne mod G20-topmødet.

En helt anden model for samarbejde mellem staterne blev netop for nylig demonstreret på Silkevejs-topmødet, det såkaldte »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing i maj måned. Her deltog 110 nationer i en konference, hvor grundlaget var det gensidige samarbejde på basis af et win-win-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej. Dette initiativ har mange aspekter, som f.eks. opbygningen af den internationale infrastruktur, opbygningen af industri og landbrug, samarbejdet om videnskab og forskning, kulturel udveksling og samarbejde omkring rumfart, for nu at nævne de vigtigste områder.

Fordi denne model drejer sig om et samarbejde omkring reelle principper, der tager de gensidige interesser i betragtning og

generelt etablerer et højere fornuftsplan, fungerer det på en harmonisk måde. Lykkeligvis er det i færd med at blive gennemført.

Ud over topmødet mellem Trump og Putin, var der en yderligere, potentielt set meget positiv udvikling, der blev synlig under G20-topmødet. Frem for alt den fornyede skærpelse af flygtningekrisen, såvel som også den positive virkning af Kinas omfangsrige investeringer i jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og landbrug i Afrika, har åbenbart vækket den erkendelse hos fr. Merkel, at Tyskland må ændre sin politik over for Afrika. Relativt kort tid før topmødet i Hamborg fik alle ministerier besked på at udarbejde nye koncepter for relationerne med Afrika inden for handel og økonomi.

Under mødet mellem præsident Xi og forbundskansler Merkel blev det kinesisk-tyske samarbejde om byggeriet af et vandkraftværk i Angola således annonceret, og Merkel betegnede dette som modellen for lignende samarbejde. Samtidig fandt der i Berlin yderligere et møde sted, med deltagelse af flere ministerier, hvor en intensivering af de fælles, tysk-kinesiske investeringer i Afrika stod på dagsordenen. At dette er et skridt i den rigtige retning, bliver synligt derigennem, at den britiske avis *The Economist* anser det for nødvendigt at angribe Merkels nye Afrika-politik og at understrege, at hun under ingen omstændigheder skulle være den nye »leder af det frie Vesten«.

For øvrigt gør *Washington Posts* hysteriske kommentar om mødet mellem Trump og Putin det ikke alene klart, at dette møde virkelig var en succes, men også, at mainstream-medierne virkelig er menneskehedens modstandere.

Selv om G20-topmødet var en katastrofe, så er det dog ikke dårligt alt sammen, og derfor eksisterer der absolut en chance for at virkeliggøre de ting, som G20-topmødet forsømte, og sætte på dagsordenen: Reorganiseringen af det transatlantiske

finanssystem gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven, skabelsen af et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition, såvel som også USA's og de europæiske nationers samarbejde med den Nye Silkevej – frem for alt omkring den økonomiske opbygning i Sydvestasien og i Afrika.

Foto: Politiet brugte vandkanoner og tåregas mod de voldsomme demonstrationer under G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli, 2017.

Xi Jinping til G20 topmøde: Bevar fokus fra Hangzhou- topmødet på win-win-løsninger og innovation

9. juli, 2017 – Den kinesiske præsident fokuserede i vid udstrækning på globale, økonomiske spørgsmål i sin officielle tale til G20-topmødet i Hamborg den 7. juli og opfordrede til, at man gjorde fremskridt mht. de punkter, der blev aftalt under sidste års G20-topmøde, der blev holdt i Hangzhou, Kina. Xi understregede behovet for at »søge vinder-løsninger for alle på de fælles udfordringer, der konfronterer os«, og at »vi bør skabe nye kilder for vækst i den globale økonomi. Innovation er, mere end noget andet, en sådan ny kilde til vækst«.

Xi afsluttede sine bemærkninger ved at referere til det succesrige Bælte & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj i år, hvor vi, »ledet af en ny vision for regeringsførelse, byggede

en ny platform for samarbejde for at udnytte nye kilder til vækst. Forpligtelsen fra Bælte & Vej Forum er i høj grad forenelig med målet for G20.«

I endnu en tale den 8. juli opfordrede Xi G20 til at gøre mere for at hjælpe Afrikas udvikling og erklærede, at »Kina er en oprigtig partner for Afrika ... Kina støtter Afrikas udvikling gennem konkrete projekter, hvor der ikke er tilknyttet politiske betingelser«.

Foto: Kinas præsident Xi Jinping ses her i samtale med Sydafrikas præsident Jacob Zuma, med hvem han havde et møde på sidenlinjerne af G20 i Hamborg.

Præsident Trump møder præsident Xi på sidelinjen af G20

9. juli, 2017 – USA's præsident Donald Trump og Kinas præsident Xi Jinping holdt et substantielt, bilateralt møde ved afslutningen af G20 i Hamborg. Mødet var meget venskabeligt og varede halvanden time og blev kun afkortet af præsident Trumps afrejseplan.

Præsident Xi talte med reportere ved mødets begyndelse og sagde, »Det glæder mig at møde præsident Trump igen i Hamborg. Vi havde et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago i begyndelsen af april. Derefter har vi haft flere telefonsamtaler og har opbygget en tæt kontakt. I de seneste tre måneder har vore hold arbejdet på den konsensus, vi opnåede, og har satset på udveksling og samarbejde for at opnå nye fremskridt. Vi påbegyndte den første runde af kinesisk-amerikansk diplomati-

og sikkerhedsdialog. Og den 100-dages Økonomiske Handleplan er begyndt at vise resultater. Begge sider opretholder ligeledes en tæt kommunikation mht. de internationale og regionale spørgsmål. Vi ser selvfølgelig også, at de følsomme spørgsmål i de kinesisk-amerikanske relationer fortsat består. Der er behov for meget arbejde.«

Alt imens Xi bemærkede de uoverensstemmelser, der var omkring flere af spørgsmålene, sagde han, »ved at styrke samarbejdet mellem Kina og USA, styrker det fred og fremgang i verden, og det er også i kinesernes, amerikanernes og folk i hele verdens interesse. Vi vil gerne arbejde sammen med USA og støt blive på samme kurs for at udvikle relationerne mellem Kina og USA. Vi bør gensidigt respektere hinanden, være til gensidig fordel og udforske områder for samarbejde.«

I sit svar sagde Trump, »På vegne af USA vil jeg gerne sige, at det er en ære at have lært Dem at kende. Vi er ved at udvikle, og har udviklet, en vidunderlig relation. Jeg påskønner de ting, De har gjort mht. det meget betydelige problem, vi alle konfronteres med i Nordkorea – et problem, der må gøres noget ved. Og jeg er overbevist om, at, hvad enten det drejer sig om handel eller det drejer sig om Nordkorea, eller nogen af de mange ting, vil komme til at drøfte, så vil vi komme til en succesfuld konklusion.

Handel er, som De ved, et meget, meget stort spørgsmål for USA nu, for der er i årevis, og bestemt over en lang tidsperiode, sket mange ting, der har ført til ubalancer inden for handel. Det vil vi vende omkring. Og jeg ved, at Kina især, der er en stor handelspartner; vi vil være i stand til at gøre noget, der vil blive ligeværdigt og gensidigt.«

Trump berørte ligeledes ganske kort Nordkorea, hvor der har været betragtelig »pressehype« om Trumps angivelige »skuffelse« over Kinas indsats for at få Nordkoreas leder til at mindske spændingerne. »Med hensyn til Nordkorea vil vi sluttelig opnå succes. Det kan komme til at tage længere tid,

end jeg kunne ønske, eller De kunne ønske. Men til slut vil vi lykkes med det, på den ene eller anden måde«, sagde Trump.

»Jeg vil gerne takke Dem mange gange for at invitere os [til at besøge Kina i år]. Og igen, det er en ære at lære Dem og Deres hustru, en virkelig vidunderlig kvinde, at kende. Og det er en ære at have Dem som ven.«

Under en briefing til reportere på Air Force One sagde Gary Cohn, direktør for det Nationale Økonomiske Råd, til reportere: »Vi havde endnu et vigtigt, bilateralt møde i dag med Kinas præsident Xi, som varede over halvanden time og ville have varet længere, hvis vi ikke måtte stoppe for at rejse, da vi havde et tidsproblem. Men det drejede sig om meget vigtige spørgsmål. Med hensyn til Kina havde vi meget direkte drøftelser om Nordkorea. Vi havde meget direkte drøftelser om militært og sikkerhedsmæssigt samarbejde. Og vi havde meget direkte drøftelser om den omfattende, økonomiske dialog, som vi vil følge op med et møde i juli, i Washington, D.C. Så dette var meget, meget vigtige drøftelser«, understregede Cohn.

Dokumentation: Putins pressekonference ved afslutningen af G20-topmødet i Hamborg

9. juli, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin besvarede spørgsmål fra journalister ved afslutningen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Det følgende er uddrag fra denne ordveksling:

Spørgsmål (SP): Hvordan vurderer De resultaterne af dette møde [med Trump]? ... Spurgte hr. Trump Dem direkte om Ruslands indblanding i det amerikanske valg? Kunne De lide ham personligt? Mente De, at I ville komme godt ud af det med hinanden?

Putin: Den amerikanske præsident spurgte mig direkte om dette spørgsmål, og vi drøftede det. Og dette var ikke et enkelt spørgsmål, der var mange, og han gav dette spørgsmål stor opmærksomhed. Ruslands holdning er velkendt, og jeg gentog den. Der er ingen grund til at tro, at Rusland blandede sig i den amerikanske valgproces.

Men det vigtige er, at vi var enige om, at der ikke bør være nogen usikkerhed i denne sfære, især i fremtiden. For øvrigt nævnte jeg under den seneste topmødesamling, at dette direkte vedrører cyberspace, webkilder osv.

Den amerikanske præsident og jeg har aftalt at oprette en arbejdsgruppe og foretage fælles bestræbelser for at overvåge sikkerhed i cyberspace, sikre fuld overholdelse af internationale love inden for dette område og forhindre indblanding i landes interne anliggender. Dette vedrører primært Rusland og USA. Vi er overbevist om, at, hvis det lykkes os at organisere dette arbejde – og jeg er ikke i tvivl om, at det vil lykkes os – vil der ikke komme flere spekulationer over dette spørgsmål.

Med hensyn til personlige relationer, så mener jeg, at de er blevet etableret. Dette er, som jeg ser det: Hr. Trumps image fra Tv er meget anderledes i forhold til den virkelige person; han er en meget nede på jorden og direkte person, og han har en absolut passende holdning til den person, han taler med; han analyserer tingene ret hurtigt og besvarer de spørgsmål, han bliver spurgt om eller nye, der bliver rejst i løbet af diskussionen. Så jeg mener, at, hvis vi opbygger vore relationer i samme ånd som vores møde i går, er der god grund til at mene, at vi vil kunne genoplive, i hvert fald delvist,

det niveau af interaktion, som vi har brug for ...

SP: For at følge op på et af Deres svar, kunne De venligst sige, om præsident Trump har accepteret Deres afvisning af Ruslands involvering, Ruslands indblanding i det amerikanske valg?

Putin: Jeg gentager, han stillede mange spørgsmål om denne sag. Jeg besvarede alle hans spørgsmål så langt, jeg kunne. Jeg tror, han skrev sig det bag øret og var enig. Men det ville være bedre, hvis I spurgte ham om, hvad han mener om det ...

SP: Kunne De blot sige, hvad præsident Trump sagde under jeres møde, da De sagde til ham, at Rusland ikke havde blandet sig i den politiske proces?

Putin: Han begyndte at stille sonderende spørgsmål, han var virkelig interesseret i nogle detaljer. Jeg gav ham ret detaljerede svar så langt, jeg kunne. Jeg fortalte ham om mine dialoger med den foregående administration, inklusive med præsident Obama. Men jeg føler ikke, jeg har ret til at give detaljer om mine samtaler med, lad os sige, præsident Obama; det er ikke accepteret praksis på dette niveau. Jeg mener ikke, det ville være helt passende af mig at give detaljer om vores samtale, med præsident Trump. Han spurgte mig, og jeg svarede ham. Han stillede sonderende spørgsmål, og jeg gav forklaringer. Jeg tror, han var tilfreds med disse svar ...

SP: [Om Ukraine]

Putin: Ruslands og Ukraines interesser, det russiske og det ukrainske folks interesser – og jeg er fuldstændig og dybt overbevist om dette – er sammenfaldende. Vore interesser er fuldstændig sammenfaldende. Det eneste, der ikke er sammenfaldende, er de aktuelle, ukrainske myndigheders og visse af Ukraines politiske kredses interesser ...

Men desværre mener vore ukrainske kolleger i dag, at dette kan

ignoreres. De har kun ét produkt tilbage – russofobi, og de sælger det med succes ...

SP: Hvordan vurderer de udsigten til en afgørelse i Syrien? ... Har holdningen hos den nye, amerikanske administration over for dette spørgsmål ændret sig eller er blevet mere konstruktivt, især i betragtning af gårsdagens aftale?

Putin: Om Syrien. Jo, vi drøftede dette spørgsmål med næsten alle mine samtalepartnere. Med hensyn til, om den amerikanske holdning har ændret sig eller ej – jeg ville sige, den er blevet mere pragmatisk. De synes ikke at have ændret sig generelt, men der er nu en forståelse af, at, ved at kombinere bestræbelserne, kan vi opnå en masse. Aftalen fra i går om den sydlige deeskaleringszone er klart et resultat af denne forandring. I ved, andre kan reagere, som de vil, men jeg kan fortælle jer, at dette er et af de gennembrud, vi har skabt i vores arbejde med præsident Trump. Dette er et reelt resultat af samarbejde, inklusive med USA ... Under alle omstændigheder, så er det faktum, at aktive, militære operationer er ophørt; det faktum, at vi nu drøfter deeskaleringszoner, et enormt skridt fremad ... Nu må vi blive enige om de nøjagtige grænser for disse zoner, og hvordan sikkerheden vil blive sikret dér ...

SP: [udenrigsminister Tillerson har sagt, Assad ikke kan blive.]

Putin: Hr. Tillerson er en meget anset mand, han fik den russiske Venskabsorden, og vi har stor respekt for ham, og vi synes om ham. Men han er ikke borger i Syrien, og Syriens fremtid, og præsident al-Assads fremtid som en politisk person, må afgøres af det syriske folk.

Helga-Zepp LaRouche: Hvis Trump, Putin og Xi arbejder sammen, kan verden bevæge sig væk fra afgrunden og hen imod et Nyt Paradigme

Leder fra LaRouche PAC, 9. juli, 2017 – G20-mødet, der blev holdt i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, frembragte intet, der ligner den form for politiske initiativer, der kræves for at overvinde den dødbringende krise, som konfronterer menneskeheden, og den transatlantiske sektor i særdeleshed. Det adresserede ikke den globale finanskrisen, med dens \$1,5 milliard store, bankerotte derivatspekulation. Det diskuterede ikke gennemførelsen af en politik for global Glass/Steagall, eller for et kreditsystem i Hamiltons tradition, der alene kan vende de vestlige, fysiske økonomiers dødbringende kollaps, som Lyndon LaRouche endegyldigt har vist i sine Fire Love. Mødet stillede heller ikke spørgsmålet om at erstatte geopolitik og krig med en ny fremgangsmåde inden for globale relationer. Så i denne betydning levede G20-topmødet slet ikke op til det, den burde have opnået.

Alligevel kom der et meget positivt resultat ud af topmødet – ja, faktisk et gennembrud for strategisk fremskridt – for det meste som et resultat af en række bilaterale møder, der skaber historie, på sidelinjerne af topmødet, især det produktive møde mellem den amerikanske præsident Donald Trump og den russiske præsident Vladimir Putin – på trods af alle bestræbelser fra Det britiske Imperiums og dets amerikanske allieredes side på at forsøge at forhindre det i at ske.

Det er sædeles signifikant, at det russiske nyhedsbureau, TASS, valgte at udgive Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches vurdering mht. mødet mellem de to præsidenter, i en artikel med titlen, »Ekspertvurdering: Det lykkedes ikke antirussisk kampagne i USA at blokere for et succesfuldt møde mellem Putin og Trump«, og som understregede Zepp-LaRouches vurdering, der lød, at de to præsidenter »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender«.

Enig i Zepp-LaRouches synspunkt, sagde ruslandsekspert og fremtrædende historiker, Stephen Cohen, til Fox Tv, at den overskrift, han ville give Trump-Putin-mødet, er: »En potentielt ny, historisk detente og et anti-koldkrigspartnerskab indledtes af Trump og Putin; imidlertid optrappes bestræbelser på at sabotere det«. Cohen sagde, Trump havde været »politisk modig«, og at »i dag blev vi muligvis vidne til, at præsident Trump voksede frem som en amerikansk statsmand«.

Under en diskussion med medarbejdere i dag mindede Helga Zepp-LaRouche om, at Trump og Kinas Xi Jinping havde holdt et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago tilbage i april måned; og at der umiddelbart forud for G20-topmødet havde været et strategisk møde mellem Xi Jinping og Putin i Moskva, som af begge sider blev karakteriseret som årets vigtigste, diplomatiske begivenhed og beskrev relationen mellem deres to lande som den bedste nogensinde. Nu har der, sagde Zepp-LaRouche, været et meget lovende, første møde mellem Trump og Putin. Så hvis disse tre præsidenter virkelig kan arbejde sammen, vil verden bevæge sig et gigantskridt fremad, og bort fra afgrunden og i stedet i retning af et nyt paradigme.

Der er selvfølgelig meget mere arbejde, der skal gøres. Det britiske Imperium må stadig overvindes. Man kan trygt stole på, at flokken på Wall Street og i City of London – samt deres bydrengene i det Demokratiske Partis Obama-lejr, og også de Republikanske neokonservative – vil gå bersærk over deres

mislykkede forsøg på at standse Trump-Putin-topmødet, og vil optrappe deres kampagne for at vælte Trump-administrationen. Der er faren for fremprovokerede krige på utallige scener over hele planeten. Men sejr er i sigte.

Zepp-LaRouche opfordrede den internationale LaRouche-bevægelse til at optrappe kampagnen for at sætte disse spørgsmål på dagsordenen, som G20-topmødet officielt undlod: nemlig LaRouches Fire Love, og at USA og Europa officielt fuldt og helt tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet. Få folk til at støtte op omkring os, som kilden til de afgørende ideer, der driver denne udvikling fremad.

Foto: Præsidenterne Trump og Xi på G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, 8. juli, 2017. (photo realdonaldtrump/instagram)

Ruslands TASS bringer artikel om Helga Zepp-LaRouche: Det mislykkedes for anti-russisk kampagne i USA at blokere for succesfuldt Putin/Trump-møde

9. juli, 2017 – En artikel den 8. juli af TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov er helt dedikeret til at præsentere Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches »ekspertvurdering« af mødet den 7. juli i Hamborg, Tyskland, mellem Putin og Trump. Artiklen, der følger nedenfor i sin helhed, har følgende understregende indledning: »Leder af

Schiller Instituttet mener, den russiske og den amerikanske præsident 'har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender'.«

NEW YORK, 8. juli /TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov/.

Den russiske præsident Vladimir Putins første møde med sin amerikanske kollega Donald Trump gik ekstremt godt, på trods af den igangværende, anti-russiske kampagne i USA, og det rejser håbet om et faktisk samarbejde mellem Moskva og Washington. Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut, der beskæftiger sig med politiske og økonomiske spørgsmål, udtrykte denne mening i en samtale med TASS' korrespondent.

Et gennembrud i relationer

»Jeg mener, dette er et seriøst gennembrud, i betragtning af situationen gennem de seneste seks måneder«, sagde hun og forklarede, at hun mente den konstruerede skandale i USA, pisket op omkring beskyldninger om russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg i 2016. Zepp-LaRouche understregede, at medierne og den nye amerikanske leders politiske modstandere havde lanceret disse bestræbelser med ét formål: at gøre det umuligt for Trump at gennemføre sit kampagneløfte om at forbedre relationer med Rusland.

Blandt de vigtigste resultater af mødet pegede lederen af Schiller Instituttet på den opnåede aftale om en våbenstilstand i det sydvestlige Syrien, udnævnelsen af Kurt Volker til USA's særlige repræsentant mht. Ukraine og udvekslingen af synspunkter om Nordkorea, såvel som også udsigterne for samarbejde om terrorbekæmpelse og om cybersikkerhed.

»Hvis de to største atommagter begynder at drøfte disse spørgsmål, er det et gigantisk skridt fremad for fredsbevaring«, understregede hun.

Overensstemmende synspunkter

Zepp-LaRouche mener, at mødet fortjener at blive set som positivt for begge sider. »Det havde været bedre, om de var mødtes tilbage i januar. Men det blev udsat pga. denne anti-russiske kampagne i USA«, bemærkede hun. Schiller Institut-præsidenten understregede, at »hvis forståelse på et personligt plan er blevet etableret mellem de to ledere af de to stærkeste atommagter, betyder det, at mødet var meget succesfuldt«.

Hun observerede, at det helt klart fremstår, at Trump og Putin »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner, indblanding i andre landes anliggender og organiseringen af 'farvede revolutioner'. De er begge fremragende ledere, på trods af bestræbelserne fra de førende, vestlige mediers side på at fremstille tingene anderledes«, understregede eksperten.

En stor 'Trojka'?

Zepp-LaRouche mener, at der er flere faktorer, der giver grund til håb om, at, med Trump i embedet, »vil der blive positivt samarbejde blandt de tre vigtigste lande – Rusland, Kina og USA«. Hun sagde, at dette især indikeres af den amerikanske præsidents positive møder med Putin i Hamborg og med Kinas formand Xi Jinping i april på Trumps Mar-a-Lago ferieresort i Florida.

»Vi kan ikke løse alle nutidens problemer på basis af gamle modeller«, understregede Zepp-LaRouche. Hun bemærkede, at de trilaterale relationer mellem Moskva, Beijing og Washington, inklusive om økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål, kunne blive det »nye paradigme«.

Schiller Instituttet er en del af Lyndon LaRouches internationale bevægelse, der er fortalere for en tilnærmelse mellem USA og Rusland og de andre medlemslande i BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

I december 2016 lagde aktivister fra Schiller Institutttet blomster ved det Russiske Generalkonsulat i New York til minde om ofrene for Tu-154-flystyrtet og sang den russiske nationalsang foran indgangen til bygningen. I januar holdt de en ceremoni til minde om dem, der døde i flystyrtet, ved Tåremonumentet af kunstneren Zurab Tsereteli, i Bayonne, New Jersey.

(Oversat til engelsk for Schiller Institutttet fra russisk: <http://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/4399522>)

Putins pressekonference på G20 understreger, hans møde med Trump var en god begyndelse for at forbedre relationer, og fremskridt om Syrien

9. juli, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin holdt en vidtrækkende pressekonference ved slutningen af G20-topmødet i Hamborg den 8. juli. Under pressekonferencen besvarede han spørgsmål om sit lange, bilaterale møde med den amerikanske præsident Donald Trump, hvem han beskrev som »en person, der er nede på jorden og meget direkte«, og som »analyserer tingene ret hurtigt«. Putin sagde, at »Jeg mener, at, hvis vi opbygger vore relationer i samme ånd som vores møde i går, er der god grund til at mene, at vi vil kunne genoplive, i det mindste delvist, det niveau af interaktion, vi har brug for«. Forespurgt, om de russisk-amerikanske relationer kan trækkes

ud af den dybe krise, sagde Putin: »Det håber jeg meget, og det ser for mig ud, som om vi har opbygget visse forudsætninger for dette.«

Om det berygtede spørgsmål om angivelig russisk »indblanding« i det amerikanske præsidentvalg, erklærede Putin: »Den amerikanske præsident spurgte mig direkte om dette spørgsmål, og vi drøftede det. Og dette var ikke et enkelt spørgsmål, der var mange, og han brugte meget opmærksomhed på dette spørgsmål. Ruslands holdning er velkendt, og jeg gentog den. Der er ingen grund til at tro, at Rusland blandede sig i den amerikanske valgproces ... Jeg besvarede alle hans spørgsmål så langt, jeg kunne. Jeg tror, han skrev sig det bag øret og var enig. Men, det ville være bedre, hvis I spurgte ham om, hvad han mener om det.«

Putin kom stærkt ud med det opnåede fremskridt mht. Syrien er erklærede, at aftalen om den sydlige deeskaleringszone »er et af de gennembrud, vi har gjort i vores arbejde med præsident Trump. Dette er et reelt resultat af samarbejde, inklusive med USA ... Det faktum, at aktive, militære operationer er ophørt; det faktum, at vi nu drøfter deeskaleringszoner, er et enormt skridt fremad«.

(Længere uddrag af Putins pressekonference vil følge som dokumentation, -red.)

Bryd jorden og få skovlene i gang, Nu!

Leder fra LaRouche PAC, 8. juli, 2017 – Gårsdagens møde mellem præsidenterne Trump og Putin var et gennembrud. Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde, »de to gamle ræve overlistede alle

andre«.

Udenrigsminister Tillersons pressebriefing i går var ligefrem.

Han begyndte med Syrien, hvor de to sider netop var nået frem til en aftale om en våbenstilstand i den sydlige del som en begyndelse hen imod yderligere samarbejde dér – et samarbejde, som de to præsidenter længe diskuterede.

Derudover har USA, på anmodning af præsident Putin, udnævnt en Særlig Repræsentant for Ukraine.

Med hensyn til det obligatoriske spørgsmål om (den falske påstand om) russisk indblanding i de amerikanske valg sagde Tillerson, at de havde diskuteret det, »Men jeg mener, at det, som de to præsidenter korrekt fokuserede på, er, hvordan går vi frem, hvordan går vi videre frem herfra. Men det står ikke klart for mig, at vi nogensinde vil komme overens om en løsning, vi er enige om, om dette spørgsmål [valgene], mellem de to nationer.

Så spørgsmålet er, hvad gør vi nu? Og jeg mener, at relationen – og dette gjorde præsidenten meget klart – er for vigtig, og det er for vigtigt til ikke at finde en vej, vi kan gå frem ad ...«

Tillerson var ganske veltalende omkring mødets overordnede karakter.

»Med hensyn til karakteren af de 2 timer og 15 minutter, så lad mig først sige – mødet var meget konstruktivt. De to ledere, ville jeg sige, kom meget hurtigt i kontakt med hinanden. Der var en meget klar, positiv kemi imellem dem. Jeg mener, igen – og jeg tror, det positive, jeg observerede – og jeg har haft mange, mange møder med præsident Putin før – er, at der ikke var en masse gentagelse af tidligere retstvister. Jeg mener, begge ledere føler, at der er mange ting i fortiden, som vi begge er utilfredse med. Vi er utilfredse, og de er utilfredse.

Jeg mener, at perspektivet hos dem begge var, at dette er en virkelig vigtig relation. De to største atommagter i verden. Det er en virkelig vigtig relation. Hvordan begynder vi at få dette til at fungere? Hvordan lever vi med hinanden? Hvordan arbejder vi med hinanden? Vi må simpelt hen finde en vej at gå frem ad. Og jeg mener, at dette blev – dette blev udtrykt om og om igen, utallige gange, af begge præsidenter, mener jeg, dette stærke ønske.

Det er i dag en meget kompliceret relation, fordi der er så mange spørgsmål på bordet. Og én af grundene til, at det tog så lang tid, mener jeg, er, at, da de først mødtes og ret hurtigt lærte hinanden at kende, var der så meget at tale om – alle disse spørgsmål. De kom stort set ind på alt, i en eller anden grad. Og jeg mener, der var et sådant niveau af engagement og ordvekslinger, og ingen af dem ønskede at stoppe. Jeg måtte minde præsidenten [om tiden] flere gange, og folk stak hovedet inden for døren. Og jeg tror sågar – de sendte førstedamen [Melania Trump] ind på et tidspunkt for at se, om hun kunne få os ud derfra, men det virkede heller ikke. (Latter.)«

Spørgsmål: »Er det rigtigt?«

Tillerson: »Men – ja, det er sandt. Men det var ...«

Spørgsmålet: »Hvad var tidsplanen?«

Tillerson: »Jamen, vi fortsatte en time endnu efter hun var kommet ind. (Latter) Så det lykkedes helt klart ikke for hende.

Men jeg mener – det, jeg har beskrevet for jer, de 2 timer 15 minutter, det var et ekstraordinært møde. Jeg mener, der er simpelt hen – der er så meget for os at tale om. Og det var en god begyndelse. Jeg vil fortælle jer, at vi brugte meget, meget lang tid på Syrien, med en lang, detaljeret ordveksling om den aftale, vi havde indgået i dag – det blev annonceret – men også, hvor vi går hen, og at forsøge at få langt større

klarhed over, hvordan vi ser dette udspilles, og hvordan Rusland ser det udspilles, og hvor ser vi ens på det, og hvor er vi uenige, og har vi de samme mål i tankerne.

Og jeg vil sige, at, i det store og hele, så er vore mål nøjagtig de samme. Hvordan vi kommer frem til det, har vi hver vores syn på. Men der er meget mere ensartethed dér, end der er uoverensstemmelser. Så vi ønsker at bygge på ensartethed, og vi brugte meget tid på at tale om de næste skridt. Og dér, hvor der er uoverensstemmelser, har vi mere arbejde mht. at komme sammen og forstå. Måske har de den rette fremgangsmåde, og vi har den forkerte.

Så der blev brugt meget tid på Syrien, fordi der har været så meget aktivitet omkring det.«

Der kunne siges meget mere om implikationerne af dette møde, og vi (LaRouche PAC's Nyhedstjeneste for abonnenter, -red.) rapporterer om noget af det i dagens nyheder. Men det, vi allerede har sagt, turde være rigeligt til at lægge legitime tvivl i bero.

Hvor går vi hen herfra? Svaret er, at vi må gribe dette svangre øjeblik for at bryde jorden mht. de store arbejder og infrastrukturprogrammer, der er presserende nødvendige i USA's »Helvedessommer« med nedlukning af transportinfrastruktur for at udføre reparationer – og sandsynligt kaos – der efter planen begynder denne mandag, den 10. juli. Faktisk begyndte det tidligere, sidste torsdag aften, med en afsporing på Penn Station – den tredje siden marts.

En overhængende, ny finanskrise går hastigt frem for atter at slå til. Og de »glemte mænd og kvinder«, der udgjorde udslaget ved præsidentvalget i 2016, slår fortsat sig selv ihjel – eller, som Bill Clinton udtrykte det, »dør af et knust hjerte«. Bedste skøn lyder, at endnu 59.000-65.000 døde af narkooverdosis alene i 2016 – det er flere end de 58.000 amerikanske soldater, der døde under hele Vietnamkrigen. Føj

hertil omkring 100.000 alkoholrelaterede dødsfald og titusinder af deciderede selvmord.

Vi må drage fordel af aktuelle omstændigheder – af vore internationale muligheder, og af den første fornuftige, siddende amerikanske præsident i dette århundrede – og gå til omgående handling for at smadre cyklussen med inertie og modløshed, noget i retning af det, Franklin Roosevelt og Harry Hopkins gjorde i 1933 under en krise af en mindre størrelsesorden. Vi må omgående tage det første spadestik i de massive programmer for infrastruktur og jobs, der er så påtrængende nødvendige. Det kan én enkelt mand ikke gøre – selv ikke, hvis han er præsident.